

Petrovo kázání

Hošťálková 28. 4. 2019

Písně: 158, 433, 152, 255, 411

Čtení z Písma: Skutky apoštolů 3, 1 - 21

Text kázání: Skutky apoštolů 3, 18 - 19

Milí bratři a sestry,

věřím, že nám velikonoční svátky opět připomněly to zásadní, co dělá Velikonoce Velikonocemi. A sice: že zvěst o zmrtvýchvstání Ježíše Krista není jen nějakou podivuhodnou zprávou o dění, které se na této zemi odehrálo kdysi dávno, ale naopak, že tato zvěst má trvale aktuální charakter a že je zvěstí, světového, ano, kosmického významu. Můžeme říci, že to, co se o Velikonocích událo je průlomem Božího nového jednání s člověkem na tuto zemi, vítězstvím života, porážkou smrti; vítězstvím života, který se prosadil proti všemu odporu a překážkám. Proto také tato zvěst, od počátku fungování křesťanské pospolitosti, tvoří základní osu a srdce každého kázání evangelia. To dokazuje již první křesťanské kázání, které po vzkříšení Ježíše Krista zaznělo - kázání Petrovo o letnicích při vylití Ducha svatého.

Kázání, které máme před sebou v textu dnešním, je druhým v pořadí, zaznělo též z úst Petrových a jeho jádrem je opět ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Pán. V obou případech kázání evangelia předcházela událost, před kterou lidé zůstali stát v údivu. V prvním případě došlo k vylití Ducha svatého; zde je u chrámové brány zvané „Krásná“ uzdraven chromý člověk. Tam i zde ti, kteří stáli kolem učedníků, žasli a nevěděli, jak si nastalý jev vysvětlit. A v obou případech nakonec Petr, velmi důrazně, odvrací pohled těchto lidí od sebe a ostatních apoštolů. Chránil se toho, aby si připsal slávu a čest, která jim nenáležela a podal jasné svědectví o tom, kterému tato sláva a čest patří, totiž Kristu. Svou promluvou chce Petr říci jedině: *„Lidé, uvěřte, že Kristus vstal z mrtvých, že žije a jedná! Uvěřte, že je dobré s ním počítat a na něj spoléhat, my jednáme jen z jeho pověření! Vydáte-li se touto cestou, sami poznáte, že: „víra, kterou jméno Ježíšovo v něm vzbudilo, úplně ho uzdravila před vašimi očima.“*

Co tedy - v této samotné události uzdravení - lidé nemuseli hned rozpoznat, uvádí Petr velmi rychle a jednoznačně na pravou míru: *„V této chvíli máme všichni co činit s děním, které přímo navazuje na Velikonoční příběh. Nezjevil se zde sice přímo a bezprostředně sám Vzkříšený, jako tomu bylo ještě nedávno, ale tato událost je bez něj zcela nemyslitelná.“* A Petr zde ještě vyjadřuje údiv nad tím, že se lidé okolo diví. Proč? Vždyť je to samozřejmé a v této chvíli je to on, který se ptá: ***„Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom to způsobili my svou vlastní mocí, nebo zbožností?“***

Pro něj, pro kterého byl vzkříšený a živý Pán samozřejmou skutečností, nebylo to, co se odehrálo, žádným velikým zázrakem. Vždyť v následování Ježíše Krista se jako jeho učedník a apoštol již naučil, že tam, kde začne jednat Kristus, tam se veliké věci dějí. Tam se dává nouze, utrpení i sama smrt na ústup; tam se projevuje vysvobozující Boží moc. A jestli to nebo ono Ježíš učinil během svého působení zde na zemi, anebo jestli již nyní, po svém vzkříšení, jedná skrze své apoštoly, to není

důležité. Oni už nikdy nebudou odděleni od něj, ani on od nich. Jsou s ním natrvalo pevně spojeni. Proto si navzájem neodporuje to, co Petr nejprve poví chromému: **„Pohled' na nás!“** a co pak poví všem ostatním kolem: **„proč hledíte na nás?“** Dal nám tím nahlédnout k tajemství, kterým je víra stále provázena, kterým je to, že naše víra žije pouze vzkříšeným a živým Ježíšem Kristem.

Potřebujeme tomu z Petrova kázání dobře porozumět, a ovšem ještě dalším podnětům: Je to opravdu něco velmi krásného, dobrého a vyznavačského, když se necháme pohnout ke službě lidem ve jménu Ježíše Krista, když jim pomáháme a děláme to rádi. Rozmanitých způsobů a možností pomoci je nepřeberné množství a jejich adresáti mohou třeba žít vedle nás.

Ten uzdravený člověk neběžel hned po svém uzdravení domů, ani se nevydal svou vlastní cestou zatímco nechal Petra s Janem jít jejich vlastní cestou. Ne! Vešel s nimi do chrámu, do společenství, přidal se ke společným chvalám Boha. Oběma rukama se chopil nového života, kterým ho Bůh sám obdaroval a v radostné vděčnosti je před ním pozvedal! Teprve takto je člověk zcela uzdraven! Nakonec nejde jen o momentální pomoc z jakékoli tísně a nesnáze. Jistě i o tu. Především ale jde o pomoc celému člověku - o záchranu v Ježíši Kristu. O to jde: Hledat pomoc a záchranu pro celého člověka!

Na to se zaměřil také apoštol Petr ve svém kázání. Na jeho počátku stálo zcela jasné svědectví o Kristu. Přitom své posluchače vůbec nešetřil, velmi otevřeně jim připomněl čeho se dopustili: **„Bůh našich otců oslavil svého Syna Ježíše, kterého vy jste vydali a kterého jste se před Pilátem zřekli, když ho chtěl osvobodit. Svatého a spravedlivého jste se zřekli a vyprosili jste si propuštění vraha. Původce života jste zabili...“** To bylo těžké provinění! Vždyť právě v této chvíli, na tomto uzdraveném, se znovu prokázala pravdivost velikonoční události. Mohou na to hledět, stalo se to *před jejich očima*. Co s tím? Co s lidmi, kteří se tak těžce provinili a zapletli s hříchem?

Avšak v této chvíli Petr nezapomněl, čeho se dostalo jemu samému poté, kdy se také on vůči svému Pánu těžce provinil: Mohl ke Kristu znovu přijít. Kristus sám ho po jeho zradě opět oslovil a pověřil nesením evangelia, neváhal z něj udělat svého apoštola. Ještě mu v uších zněla také modlitba ukřižovaného Pána: **„Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“** (Lk 23,34). A nyní, také v této záležitosti, dílo jeho Pána pokračuje. Od Petra tedy neslyšíme žádné slovo obžaloby, žádné slovo odsouzení. To, co pověděl, je novou nabídkou milosti: **„Vím ovšem, bratří, že jste jednali z nevědomosti, stejně jako vaši vůdcové. Bůh však tímto způsobem vyplnil, co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět. Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy.“** Kristova krev, který umíral na golgotském kříži, byla prolita i pro tyto nevědomé, zaslepené, zapírající. Také pro ně platí milost zmrtvýchvstalého Pána se zvěstí a nabídkou nového života, který je založen a zaručen v něm.

V poznání tohoto Pána jim Petr nemůže a nechce bránit. Naopak, chce je k němu zvat a volat - to je jeho poslání, svěřený úřad! Tatáž Boží milost, kterou byl obdarován on sám, kterou byl obdarován i tento uzdravený chromý, se chce projevovat ještě mnohem většími divy! Chce uzdravovat a občerstvovat hříchem obtížená lidská srdce; mnohým ještě má být takto poslouženo. Ano, je to celý svět, který má být uzdravován a veden touto Boží láskou a milostí k novotě života zakotveného v Bohu.

A nakonec: jak tuto cestu k novému životu nalézat? Celá bída toho ubohého člověka vězela ve zmíněných slovech: „**byl chromý od narození**“. Jednalo se tedy o člověka, který byl po celý svůj život zcela odkázán na cizí pomoc. Avšak tento člověk se každý den nechával donášet a posadit před chrámovou bránou. To chtělo mít alespoň malou víru, jestliže si vyhledal právě toto místo. Jistěže, chrámové dveře byly vždy místem žebráků. Ale byla i jiná místa, kde bylo dobré se posadit. Tento člověk nejspíš také nečekal nikdy víc, než pár drobných, které by mu pomohly přežít každý další den. Ale on se tam nacházel vždy - vždy ho bylo možné zahlédnout v obvodu chrámu. Možná přece jen nemyslel pouze na svou bezmocnost a na ty samotné drobné mince; ale za těmito drobnými viděl Boží lásku, která je schopna pohnout lidským srdcem. Možná tedy očekával a počítal spíše s Boží láskou, ze které směl zakoušet, skrze návštěvníky chrámu, alespoň něco. A tato jeho malá víra se měla stát velkou!

V první chvíli to sice vypadalo na to, že se dočká pouhého zklamání - byl na ně zvyklý. Uviděl přicházet Petra s Janem a vzklíčila v něm naděje. Naděje pro něj znamenal každý příchozí. Od těchto však musí slyšet: „**Stříbro ani zlato nemám.**“ Ale tento muž se od nich hned neodvrátil a neohlížel se okamžitě po jiné příležitosti. Udělal, co mu apoštolé řekli, uvěřil jejich slovu: „**ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!**“ - a tím přijal tisíckrát více než stříbro a zlato!

Toto se děje tam, kde člověk zůstává v silovém poli Boží lásky a důvěřuje jeho slovu. Kristus vstal z mrtvých a žije! A skrze společenství svého lidu chce v tomto světě působit dále - velkými a mocnými činy, plnými Božího světla, které odkazují k přicházející, Boží budoucnosti, které jdeme vstříc. Vždyť: „**Bůh tímto způsobem vyplnil, co předem ohlásil ústy všech proroků.**“

Amen.